Ultimul capitol din scurta viață a Părintelui Serafim Rose

de Maica Brigid

I.

Părintele Serafim a fost înmormântat în Noble Ridge (*„Creasta cea nobila”*), un loc potrivit pentru cineva al cărui nume dintâi a fost Eugene, ce înseamnă „nobil”. A fost californian, după locul de naştere, şi fiind inspirat de autenticele izvoare patristice ale Ortodoxiei, a reuşit să îşi preschimbe viața din lumea aceasta contemporană, într-un fenomen hagiografic**.**

Vom lăsa următoarele scurte relatări să vorbească de la sine.

II.
Înainte de moartea sa

1. Când se ştia că Părintele Serafim e pe moarte, au fost făcute rugăciuni către Dumnezeu în numeroase părți ale lumii, căci mulți l-au cunoscut prin intermediul revistei „Cuvântul Ortodox” şi al cărților sale şi s-au rugat stăruitor ca o astfel de viață, trebuitoare, să fie cruțată.

Cu câteva zile înainte de adormirea sa, s-a săvârşit un Sfânt Maslu în biserica Redding, unde a slujit Părintele Serafim. În vreme ce părintele îndura dureri profunde şi suferea, în spital, părintele Alexey Young l-a văzut stând în altar, în felul său specific de şedere, uşor încovoiat, şi rugându-se Domnului.

2. Cu o zi înainte de a muri, Părintele Serafim a vizitat o femeie, pe mama unui fiu duhovnicesc, căruia îi purta o grijă deosebită. Iată mărturia ei:

„S-a petrecut înainte de moartea Părintelui Serafim. Lucram în camera din spate şi mă gândeam cât de mult mi-aş fi dorit să fiu şi eu la spital, împreună cu voi. Deodată, timpul s-a oprit şi l-am văzut înaintea mea pe Părintele Serafim, strălucind tot, purtând veşminte luminoase, pline de splendoare şi strălucire - acestea sunt cele mai apropiate cuvinte pe care le pot folosi pentru a descrie acea lumină. Mi-am ținut respirația şi am spus, „O, Părinte Serafim!”. Am fost prea uimită pentru a mai spune altceva, în afară de „Mulțumesc”.

Timpul nu mai curgea - totul era *acum*. Nu voi da nici o interpretare acestei întâmplări, nici astăzi, nici mai târziu. M-am simțit mângâiată şi nădăjduiesc ca aceasta întâmplare să vă consoleze şi pe voi.

Sunt foarte nevrednică, şi nu ştiu ce-aş mai putea spune în plus”.

Evghenia Voitan
14 septembrie 1982

3. „Chiar înainte de a mă trezi, în dimineața zilei de 2 septembrie 1982, ziua când a murit Părintele Serafim, am avut un vis. Eram însoțită de un părinte necunoscut, care m-a mustrat pentru păcatele mele. Mi-a spus că niciodată nu trebuie să mă simt jignită, de nimeni. Am intrat împreună într-o sală uriaşă, măreață. În capătul acelei săli, un om stătea în

picioare, pe o platformă înălțată, şi cânta. Era dificil să-l văd bine, din pricina distanței. Cu un glas preafrumos, cânta Lauda „Binecuvintează suflete al meu pe Domnul....” Am spus „Nu aud bine”. Părintele m-a îndemnat să merg mai aproape şi am făcut câțiva paşi înainte. Apoi am început să aud foarte clar cântarea. Cel ce cânta era un tenor, cu o voce ca a Părintelui Serafim, pe care l-am auzind cu ani în urmă, în Catedrala din San Francisco. Era la începutul anilor `60. Şezând în *cliros*, a cântat singur toată slujba Utreniei, de la un capăt la celălalt. Nicicând în viața mea nu am mai auzit o cântare mai rugătoare. Sufletul meu se ridicase către înălțimi. Acum, în vis, auzeam aceeaşi cântare neasemuită. Era aceeaşi voce, dar suna precum cea a unui înger, a unui locuitor al raiului... Era o cântare cerească, nepământească.

Trezindu-mă, am înțeles că nu era nici o nădejde pentru refacerea Părintelui Serafim.

Având cea mai profundă admirație pentru de curând adormitul Părinte Serafim, şi prețuind realizările sale înaintea Domnului, aş dori să scriu câteva cuvinte despre o caracteristică a sa, ce îmi este cea mai dragă şi mai apropiată inimii mele. Este vorba de credincioşia sa față de ortodoxia autentică. Nu a avut nici cea mai mică divergență cu învățătura Bisericii; nu a susținut nici o părere proprie. Răposatul meu soț, Ivan M. Konțevici, a fost întocmai lui, având mai multe grade universitare şi, spre sfârşitul vieții, terminând academia teologică. Nicicând nu i-a trecut prin minte să păcătuiască împotriva învățăturilor Bisericii.

Învățătura Bisericii Ortodoxe nu este un rezultat al deliberării raționale a marilor părinți ai Bisericii. Însuşi Duhul Sfânt i-a insuflat cu această învățătură. Din această cauză, Ortodoxia este de neclintit. Orice hulă împotriva Duhului Sfânt este un păcat de neiertat (Matei 12, 31-32). În vremurile noastre grele şi pline de necazuri, credința statornică în ortodoxie este de mare preț. Părintele Serafim a fost o candelă arzândă şi strălucitoare. Ne-a lăsat lumina sa, în scrierile sale. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”

Helene Konțevici

III.
La vremea morții sale

1. „Duminica trecută, în Medford, Oregon, Svetlana Jones mi-a spus că în noaptea morții părintelui Serafim, l-a văzut şi ea în vis. Slujea Sfânta Liturghie – de fapt, tămâia cu cădelnița – iar Svetlana şi Timothy erau de față. Am întrebat-o cum s-a simțit, când s-a trezit, şi mi-a spus „fericită, plină de pace”. Am simțit că Dumnezeu i-a îngăduit această experiență, datorită noii misiuni din casa lor. Părintele Serafim şi-a arătat plăcerea la întemeierea acestei misiuni şi a spus că speră să slujească acolo, într-o zi. Poate că Dumnezeu a îngăduit deja aceasta”.

Părintele Alexey Young

2. Marți noaptea, în ziua în care Părintele Serafim a murit, Martha Nicholas l-a văzut pe părintele. A fost într’atât de şocată de vis, încât m-a chemat miercuri dis-de-dimineață, îndată ce s-a trezit. L-a văzut pe Părintele Serafim în vis, în veşminte aurii, stând pe malul unui râu. Dar lucrul ciudat era că purta o camilafcă albă şi o panaghie episcopală. Sute de oameni veneau la el să-i ceară binecuvântarea, şi s-a apropiat şi ea. Dar îl venera într-atât, încât îi era

frică că nu îi va da binecuvântarea. A mers către el, implorându-l să o blagoslovească, iar el a făcut-o. Apoi a privit-o şi i-a zis că are să-i spună ceva soţului ei. Apoi s-a trezit".

Părintele Alexey Young

IV.
În vremea înmormântării sale

1. Înmormântarea Părintelui Serafim a fost descrisă amănunţit în revista „America Ortodoxă". Părintele Serafim, cel care în timpul vieţii sale intelectuale a cugetat asupra tainei morţii, şedea întins în sicriu, arătând de parcă ar fi fost viu. Faţa sa părea mai tânără decât fusese înainte vreodată. Asupra expresiei chipului său se aşternuse o pace triumfătoare, iar buzele sale, din când în când, purtau un zâmbet evident. Imaginea lui în sicriul simplu, aşezat în biserica de lemn, semnifică biruinţa vieţii asupra morţii. Iată ce povesteşte una dintre fiicele sale duhovniceşti:

„Şedeam în faţa sicriului, privindu-l, plângându-mă Părintelui Serafim, ce mă voi face fără el. Fără să ştiu cum şi fără să realizez vreo mişcare, am privit spre icoana cea mare a lui Hristos. Am simţit un miros neplăcut şi l-am auzit pe Părintele Serafim spunându-mi, „Sunt stricăciune. Eu sunt un nimic – a fost întotdeauna Hristos, nu eu". Apoi, mi-am întors înapoi privirea către Părintele Serafim şi mirosul a fost, în mod hotărât, unul dulce, ca al trandafirilor, şi am simţit o pace desăvârşită.

Când fiecare şi-a luat rămas bun de la Părintele Serafim, dintr-o dată, l-am putut vedea stând deasupra sicriului, cu faţa către altar. E greu de descris, era foarte strălucitor, curat, îmbrăcat ca monah. Tot timpul cât au fost cântate imnele, a cădelniţat, mereu cu faţa către altar.

Trebuie să adaug că, atunci când am fost la spital, aşteptând şi rugându-ne, şedeam într-un fotoliu, ţinând mantia de monah a Părintelui Serafim. Fetiţa mea, Angelina, a venit, a atins-o şi a început să plângă încetişor... a continuat să mângâie mantia şi să plângă. În timp ce făcea aceasta, am simţit o căldură venind dinspre mantie, care ne-a înconjurat."

Ellie Anderson

2. „Deşi am vorbit cu el doar câteva minute, am ţinut foarte mult la Părintele Serafim. Pare să fi existat o mare dragoste în lăuntrul său. Se pare că a fost foarte sârguincios, toata viaţa sa fiind un lucrător ce a irosit foarte puţină vreme. Abia aşteptam să mă folosesc de sfaturile sale. Îi mulţumesc Domnului că mi-a oferit şansa să cunosc o asemenea persoană, chiar pentru puţină vreme. Fie ca el să treacă prin vămile despre care a scris, ajungând întru braţele lui Hristos.

Ultima oară când l-am văzut pe Părintele Serafim a fost în iulie, când m-a luat în pădure pentru o scurtă discuţie. A fost foarte frumos. Pe când plecam, mi-a spus că în acea zonă obişnuia să se găsească o icoană a Sfântului Serafim [de Sarov], agăţată de un copac. A găsit-o, apoi am cântat împreună cântarea de slavă, închinându-ne icoanei.

În vremea nopţii de vineri, pe când se citea Evanghelia asupra trupului său adormit, l-am rugat pe Părintele Serafim să se roage pentru mine – pentru o cerere anume. Apoi,

sâmbătă dis-de-dimineață, am ieşit afară, după o gură de aer proaspăt. Vroiam să găsesc din nou icoana aceea din copac, dar nu eram sigur dacă aş putea-o identifica, căci era micuță şi arămie, şi aveam doar o idee vagă a locului pe unde era copacul. M-am îndreptat, totuşi, în acea direcție, zicând: „Părinte Serafim, dacă îmi auzi rugăciunea – lasă-mă să găsesc iarăşi icoana aceea". În doar câteva secunde, m-am uitat împrejur şi am văzut-o aşezată pe pământ, chiar la picioarele mele. I-am mulțumit şi am spus o rugăciune către Sfântul Serafim [de Sarov], închinându-mă icoanei, apoi am pus-o înapoi, în copacul din care căzuse".

Fratele David

3. „Sora mea Iustina spune că sâmbătă noapte, după înmormântarea Părintelui Serafim, lui Jeremiah i s-a arătat Părintele în dormitor, imediat după ce acesta s-a dus la culcare. Jeremiah i-a povestit aceasta Iustinei duminică seară, după ce ea s-a întors de la Platina. „Mami", i-a spus, „ştiu că Părintele Serafim veghează asupra mea, fiindcă noaptea trecută şi-a pus mâna chiar aici şi a apăsat tare". În timp ce spunea acestea, şi-a aşezat mâna pe inimă, apăsând puternic. Nu i-a fost teamă câtuşi de puțin. Aceasta este întâmplarea despre care Iustina mi-a scris în dimineața următoare."

Părintele Alexey Young

4. „Am fost profund mişcat de moartea părintelui Serafim Rose. La câteva zile după ce am primit numărul din „America Ortodoxă" ce anunța fericita sa adormire, soția mea a avut un vis, în care a văzut un monah ieşind dintr-un lung şir de pustnici, ce a venit spre noi şi ne-a blagoslovit. Ziua următoare, mi-a povestit visul şi i-am arătat o fotografie a părintelui Serafim, primită de la publicația „Cuvântul ortodox". Ea nu o văzuse niciodată, dar l-a recunoscut pe călugărul din vis. Apoi i-am spus că m-am rugat părintelui Serafim să-mi dea un semn din partea sa, dacă îi este plăcut Domnului.

Fabian de Costa
Roanne, France
18 februarie 1983

V.
Cele patruzeci de zile

1. În vremea celor patruzeci de zile, când sufletul omului este încă ataşat pământului şi Biserica ortodoxă se roagă pentru răposat, morții păstrează o anumită legătura cu cei apropiați. Părintele Serafim a scris mult despre aceasta, în cartea sa „Sufletul după moarte".

Părintele Gherman a slujit patruzeci de liturghii în perioada ce a urmat răposării Părintelui Serafim. A noua zi de la moarte s-a întâmplat să fie ziua pomenirii Sfântului Iov din Pociaev (28 aug./10 sept.), exact la nouăsprezece ani de la înființarea Frăției Sfântului Gherman. În noaptea celei de a noua zile, păr. Gherman a avut un vis, în care se găsea o gaură uriaşă şi întunecată. La gura ei şedea o siluetă îmbrăcată în alb, arătând de parcă se găsea într-o stare de împotrivire. Un grup de femei şi un bărbat stăteau lângă ea şi o alinau.

Şase zile mai târziu, chiar în ziua în care a fost slujită întâia Sfântă Liturghie din pustiurile Platinei, de prăznuirea Sf. Mc. Mamant (2/15 sept.), păr. Gherman, după săvârşirea Liturghiei, l-a văzut în vis pe Păr. Serafim, înveşmântat în alb şi zăcând adormit. Dintr-o dată, viaţa a dat navală pe faţa lui şi şi-a deschis ochii, ca şi cum ar fi salutat, plin de strălucire, viaţa.

2. În a 40-a zi de la moartea Părintelui Serafim, Episcopul Nectarie din Seattle, care a avut o mare dragoste şi preţuire faţă de păr. Serafim, a sosit la Mănăstirea Sfântului Gherman împreună cu câţiva preoţi. După Sfânta Liturghie, a slujit o panihidă episcopală la mormântul păr. Serafim, la capătul căreia a ţinut o predică încheiată cu această frază: „Părintele Serafim a fost un om drept, un sfânt, poate". Coborând dealul de la mormântul păr. Serafim, era pe punctul să intre în biserică, ţinând încă în mână cădelniţa fumegândă. Dintr-odată s-a întors şi, plin de evlavie, a început să cânte cu glas mare, însoţit de fraţii, clericii şi pelerinii din jur: "Slavă, slavă ţie, sfântul nostru părinte Serafim şi cinstim sfântă pomenirea ta: învăţător al monahilor şi împreună-vorbitor cu îngerii"*[1]* – şi tristeţea despărţirii de Păr. Serafim s-a preschimbat în bucurie.

Doar la cinci luni de la întâmplare, acest ierarh drept, episcopul Nectarie, a răposat. Suferind prigoană în îndelung-pătimitoarea Rusie, a murit în ziua în care Sfânta Biserică Ortodoxă i-a canonizat pe Noii Martiri în 1982, şi acum s-a alăturat Părintelui Serafim, în lumea cealaltă.

3. Co-fondatorul Misiunii "Sfinţilor Ierarhi ai Moscovei", din Moscow, statul Idaho, scrie:

"Luni, când a ajuns la noi, în Moscow, vestea morţii Părintelui Serafim, la trei zile după înmormântarea sa, am fost cuprins de întristare şi l-am implorat pe Dumnezeu să-mi ajute să-l mai văd, pentru încă o dată, pe Părintele Serafim. Dumnezeu m-a auzit şi l-am văzut, iarăşi, pe Părintele Serafim, căci, la puţină vreme după, am avut un vis, în care se făcea că am venit la mănăstire. Acolo, Părintele Serafim m-a purtat către un anumit loc de pe terenurile mănăstirii, la care am putut ajunge de pe un pod arcuit, alb şi frumos. Apoi mi-a arătat un anume loc de pe pământ şi a spus să nu se sape acolo, căci era pentru un arheolog aceasta.

Când am ajuns la mănăstire, la a patruzecea zi de la adormirea Părintelui Serafim, am primit ascultare să pregătesc fundaţia unei platforme de scânduri, împrejurul mormântului său. Am privit copacii din jur: erau pe de-a-ntregul aurii, în veşmânt de toamnă, şi m-am gândit că biserica şi toate împrejurimile arătau atât de liniştite şi frumoase, precum o icoană. Şi apoi, pe când săpam pentru fundaţie, dintr-o dată mi-am amintit visul pe care l-am descris mai sus. Ce ciudat! Cât de asemănătoare era acea culoare aurie celei din vis!"

Daniel Matheson
1/ 14 octombrie 1982
Acoperământul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

4. În a doua noapte după cea de-a patruzecea zi, s-a slujit o Liturghie la miezul nopţii, în cinstea fondatorului Frăţiei Sfântului Gherman, arhimandritul Gherasim, care a murit în aceeaşi zi, în anul 1969. Păr. Gherman, fiind foarte obosit, a venit să se odihnească în chilia Părintelui Serafim, numită "Optina". Era încă lumină afară, când a căzut într-un somn uşor.

S-a trezit curând, după ce l-a văzut pe Părintele Serafim lângă iconostasul din biserica mănăstirii, arătând aşa cum ne-am obişnuit să-l zărim: foarte serios, concentrat şi puţin îngrijorat. Cu un glas imperios, a grăit: „Ai grijă de John, de John”. Părintele Gherman a sărit cu întrebarea: “Care John?” – căci sunt atât de mulţi John. Dar apoi şi-a amintit de un anume John, aflat în necaz, cu care nu a mai ţinut legătura de şaisprezece ani. Părintele Gherman a presupus că aceasta era persoana ce avea nevoie de ajutor. Curând, a adormit din nou, şi iarăşi a văzut iconostasul cu Maica Domnului, dar Părintele Serafim nu mai era acolo. Fiind convins că visul acesta nu era unul obişnuit şi cunoscând prea-bine grija părintelui Serafim pentru oameni, păr. Gherman s-a grăbit către biroul său, ca să găsească adresa acestui John. Deşi a găsit adresa, nu a găsit şi numărul de telefon, iar John se găsea la mare depărtare, în Canada. Mama lui era într-un azil de bătrâni din Bay Area, dar Părintele Gherman nu a reuşit să o contacteze prin telefon. Trimiţându-i lui John o scrisoare, cu o bancnotă de douăzeci de dolari înăuntru, s-a grăbit către Bay Area, nădăjduind să o contacteze pe mama lui John, spre a afla dacă exista vreun necaz. După o serie întreagă de vizite zadarnice prin azilele de batrâni, a găsit-o în cele din urmă, pe la miezul nopţii, doar pentru a descoperi că John era şomer şi într-o situaţie disperată. L-a sunat de îndată pe un student, din oraşul în care locuia John, şi l-a implorat să-l viziteze pe acesta.

După o săptămână, a sosit un răspuns de la acest student, cu câteva informaţii uluitoare. S-a întâmplat că, după o lungă perioadă de absenţă de la biserică, John s-a hotărât să meargă la Liturghie, de praznicul Adormirii Maicii Domnului. Intrând în biserică, dintr-odată a avut un sentiment puternic al prezenţei Părintelui Serafim, la care nu se mai gândise de ani buni. Acest simţământ a sporit, pe masură ce slujba continua. Câteva nopţi după aceasta, John a auzit, în vis, pe cineva bătând la uşă. Când uşa s-a deschis, l-a văzut pe Părintele Serafim, dar nu l-a recunoscut de îndată. Părintele Serafim avea o barbă gri, lungă, şi un pardesiu ponosit, ce obişnuia să-l poarte în timpul anilor săi de sărăcie din San Francisco, pe când ţinea o librărie ortodoxă. I-a vorbit lui John în limba rusă, spunându-i pe un ton foarte încurajator: „Frate John. Sunt eu. Nu mai locuiesc în Platina; acum stau aici”. A început să-l prevină în legătură cu ceva, dar mai târziu lui John i-a fost cu neputinţă să-şi amintească cu exactitate despre ce.

Aproape în aceeaşi perioadă în care l-a văzut pe Părintele Serafim, John a contractat o boală de stomac neobişnuită, şi vreme de două săptămâni nu a putut să mănânce nimic, stomacul său refuzând să primească hrana. A slăbit cu repeziciune, ajungând atât de slăbit încât nu se mai putea da jos din pat. Nu se aştepta să-l viziteze nimeni şi ştia că, dacă cineva ar fi venit, nu avea bani pentru medicamente. Totuşi, în cele din urmă, unul dintre vecinii săi a trecut să-i aducă corespondenţa, şi abia atunci a primit scrisoarea părintelui Gherman. Cu banii din scrisoare, John avea acum posibilitatea să-şi plătească un tratament medical. A contactat imediat o persoană despre care s-a gândit că ar putea să-i uşureze boala, şi acest om a sosit curând, aducând cu el un tratament special, cu apă sărată. După primirea acestui tratament, John şi-a recăpătat repede puterile.

Când a primit scrisoarea părintelui Gherman, John a aflat şi despre operaţia şi adormirea Părintelui Serafim. Gândindu-se la cele petrecute, John şi-a dat seama că operaţia Părintelui Serafim a avut loc chiar în noaptea în care a simţit prezenţa Părintelui Serafim în biserică. Şi-a mai dat seama că atunci când l-a văzut pe Părintele Serafim venind să-l întărească, era noaptea morţii părintelui. Cine ştie? – Dacă Părintele Serafim n-ar fi apărut, şi dacă părintele Gherman nu ar fi ascultat imediat rugămintea părintelui Serafim, poate John nu ar mai fi trăit astăzi.

VI.
Apropierea Părintelui Serafim

1. Într-o zi, mă găseam singur în biserică, în altar (cred că făceam curățenie sau ceva asemănător). Dintr-o dată m-am gândit la Părintele Serafim şi la faptul că nu-l voi mai vedea niciodată în acest micuț paraclis. Părea de neconceput! Într-o clipă, am simțit că era lângă mine, acolo în altar – nu într-un fel "ocult", precum o fantomă, ci prin mila Domnului. Era acolo; îl puteam simți acolo şi dintr-o dată am ştiut că eram în prezența celeilalte lumi. Am fost copleşit cu desăvârşire, am căzut în genunchi şi am am plâns – lacrimile mele erau lacrimi de pocăință pentru păcatele mele, ale cunoaşterii faptului că sunt o scuză dezgustătoare pentru un om, şi pentru cât de bun a fost Dumnezeu cu mine în ciuda tuturor acestora. În prezența lumii de lângă mine, am simțit, doar într-o foarte, foarte mică măsură, ceea ce poate a simțit Proorocul Moise atunci când a urcat pe Muntele Sinai (fără a face nici o comparație între mine şi el!). Ideea este că acestă „experiere" a Părintelui Serafim din lumea cealaltă (şi a fost foarte reală) nu mi-a atras câtuşi de puțin atenția asupra lui, ci imediat m-a făcut să văd cât de păcătos sunt în fața Domnului. Conştientizarea aceasta, a păcătoşeniei proprii, este cea care mă convinge că am avut parte de o trăire adevărată, nu de una de la Cel Rău, şi nu de un rod al imaginației mele".

Părintele Alexey Young

2. Nu cu mult după adormirea Părintelui Serafim, am fost cu toți şocați să aflăm că *matuşka* [soția] păr. Alexey Young, Susan, a fost găsită având cancer la gât. După analize ulterioare, au fost confirmate cele mai rele temeri: cancerul era malign. De peste tot, oamenii au început să se roage la Dumnezeu pentru ea. Părintele Alexey i-a uns gâtul cu ulei, de la candela ce arde la mormântul Părintelui Serafim. Doctorii nu i-au dat nici o speranță. Unul dintre enoriaşi ne-a scris cele ce urmează:

"Nu simt că Părintele Serafim ar fi undeva departe. De curând, am visat că mă plimbam printr-o mulțime de oameni, iar acolo era şi Părintele Serafim, îmbrăcat în veşmintele sale de monah, cu o scufie schimnicească pe cap. M-a blagoslovit şi mi-a grăit: "Pace ție", iar eu i-am răspuns: "Şi duhului tău", ca la Liturghie. El s-a întors către o femeie şi şi-a aşezat fruntea pe gâtul şi umărul ei. Când şi-a ridicat capul, curgea sânge din gâtul şi umărul femeii, dar nu era pic de sânge pe Părintele Serafim. Păr. diacon Lawrence, înveşmântat în alb şi auriu, a sosit şi, cu ştergarul de Împărtăşanie, a şters sângele, plin de linişte. Îmi amintesc că m-am gândit: "Este cu adevărat sângele lui Hristos!". Apoi Părintele Serafim s-a îndepărtat îmbrățişând pe cineva, ca şi cum ar fi consolat acea persoană. Nu am recunoscut cine era. Apoi, când m-am trezit, mi-am dat seama că femeia din vis arăta, din spate, exact ca *matuşka* Susan."

Martha Nichols
6 decembrie 1982

La ceva vreme de când s-a petrecut visul acesta, *matuşka* Susan a mers la medic pentru examene medicale. Toate testele au ieşit negative şi doctorii i-au spus că nu mai trebuie să vină, timp de şase luni.

3. Cu ocazia celei de-a doisprezecea aniversări de la tunderea în monahism a Părintelui Serafim, de pomenirea Stareţului Nazarie de la Valaam (14/27 octombrie 1982), unul dintre fraţii de la Mănăstirea Sfântului Gherman a avut parte de încă o vizită mişcătoare a Părintelui Serafim. Acest vis s-a petrecut după Sfânta Liturghie, care s-a slujit la 2:30 dimineaţa, şi la care fratele s-a împărtăşit cu Sfintele Taine. El scrie:

"În vis, şedeam în paraclis, în faţa altui frate, şi Părintele Serafim şedea în faţa noastră, înveşmântat. Părea că are ceva de spus; dar au început să vină oamenii către dânsul, din stânga şi dreapta şi din spatele lui, cerându-i diverse lucruri. După ce s-a ocupat de aceştia, a venit către mine, chemându-mă pe nume, cu un glas plin de dragoste. Apoi, mi-a spus o propoziţie, ale cărei cuvinte erau ceva de genul: "Rămâi statornic întru hotărârea ta, ori perseverează până la capăt". Apoi m-a sărutat pe frunte, şi m-am trezit sub impresia puternică a acestei sărutări, simţindu-mă fericit".

4. "În noaptea de dinaintea hirotoniei mele întru preot, am avut un vis în care Părintele Serafim a venit la mine, m-a blagoslovit şi apoi m-a îmbrăţişat, grăindu-mi: "Fiul meu!" Am fost încântat şi surprins, şi am zis: „Părinte Serafim, ce faceţi?" Iar el a răspuns, aşa cum obişnuia să spună pe vremea când era cu noi, "Sunt foarte obosit". Fiind foarte nervos înaintea hirotonirii mele, din pricină că părintele Herman nu putea fi prezent la slujbă, am devenit foarte calm şi fericit, ştiind că Părintele Serafim m-a văzut din lumea cealaltă, m-a mângâiat şi mi-a dăruit blagoslovenia sa".

5. "Verişoara mea Judy, care este ca o soră pentru mine, a avut vineri o comoţie cerebrală. Când au luat-o, doctorii nu i-au dat nici o speranţă de viaţă. Am vrut să vă povestesc despre aceasta, pentru că sunt sigură că şi pentru voi va însemna mult. În acea noapte, după ce am auzit de la Gary, soţul ei, despre comoţie, am rostit un acatist către Maica Domnului şi am lăsat-o pe Judy în grija Ei şi a Părintelui Serafim. Am aşezat imaginea ei lângă icoana Maicii Domnului şi lângă imaginea Părintelui Serafim din sicriu. În mintea mea, mi i-am putut imagina mergând către Los Angeles ca să aibă grijă de Judy, şi în inima mea am ştiut că este adevărat. Am dormit foarte profund şi liniştit în noaptea aceea, ca şi cum cineva ar fi aşezat o pătură uşoară şi călduroasă asupra mea. În dimineaţa următoare, am sunat ca să aflu cum se simte, şi veştile au fost minunate! Judy s-a mişcat în timpul nopţii şi, acum, va părăsi salonul de terapie intensivă, săptămâna aceasta. Poate vorbi şi poate mânca hrană solidă; îi recunoaşte pe toţi şi nu este paralizată. Doctorii spun că este o minune. Au o mulţime de teste de făcut săptămâna aceasta – nu ştiu exact pentru ce, dar totul se prezintă bine. Atât de mulţi oameni s-au rugat pentru ea şi ştiu că astfel s-a săvârşit minunea... Dar simt că a primit un ajutor deosebit din partea Maicii Domnului şi a Părintelui nostru Serafim."

Christina Shane
10 februarie 1983

6. "Pe 5 martie 1983 (stil nou), trei pelerini – Paul Baba, Christopher Haddad şi Michael McGee – încercau cu disperare să ajungă la Mănăstirea Sfântului Gherman al Alaskăi din

Platina, California. După ce au avut câteva probleme cu maşina pe drumul spre mănăstire, cei trei pelerini s-au împotmolit într-un orăşel numit Williams. Au fost luați de o altă maşină, sâmbătă dis-de-dimineață, până în orăşelul Red Bluff, ajungând la orele târzii ale dimineții. Oprindu-se la un telefon, Michael a sunat la magazinul universal din Platina pentru a lăsa un mesaj unuia dintre călugări, spunând că sunt împotmoliți şi vor încerca să ajungă cu autostopul sau o vor lua pe jos pe Autostrada 36, lungă de patruzeci şi cinci de mile. Cei trei pelerini au pornit-o pe jos. Deoarece îşi cărau lucrurile şi echipamentul de dormit, călătoria a devenit obositoare, doar după câteva mile. Au început să facă pauze scurte. Când au ajuns la o fermă, Michael l-a întrebat pe un om înalt, în vârstă, cât mai au de mers până la Platina şi dacă pot să folosească telefonul lui. Bunul om a fost de acord şi a adăugat, "Dacă aveți de gând să faceți tot drumul astăzi, nu o să reuşiți niciodată – mai sunt încă vreo patruzeci de mile". Mergând în casă cu omul, Michael a sunat la magazinul din Platina pentru a lăsa un mesaj urgent, că au rămas împotmoliți pe Autostrada 36 şi au nevoie de o maşină până la mănăstire. Cei trei pelerini au continuat drumul, mulțumindu-i bunului şi generosului om pentru că le-a îngăduit să-i folosească telefonul. Drumul părea că nu se mai termină. După una sau două mile, disperat, Paul a strigat din adâncul inimii sale, "Părinte Serafim, ajută-ne!". În decurs de unul sau două minute, Părintele N. a venit cu o maşină şi ne-a luat. Astfel, dreptul părinte Serafim a auzit strigătul nostru, al celor neputincioşi. Slava lui Dumnezeu pentru toate! Amin."

Michael McGee

7. O credincioasă ortodoxă, pe nume Martha, avea o durere mare în inimă din cauză că tatăl ei, care era un om bun şi care credea în Dumnezeu, nu a putut găsi fericirea întru Iisus Hristos, purtând pecetea tristeții şi a deziluziei de-a lungul întregii sale vieți. Ce minunat ar fi, s-a gândit ea, dacă tatăl ei ar putea simți şi înțelege măcar un strop din Ortodoxie, şi dacă ar putea avea o soarta fericită în alegerea vieții viitoare. S-a apropiat de el în câteva rânduri, încercând să-l însuflețească cu învățătura ortodoxă. Deşi el a fost interesat, întotdeauna ceva îl împiedica să pătrundă mai profund în învățătura mântuitoare a credinței noastre. Pe neaşteptate, i-au sosit veştile cele rele că el are cancer şi că mai are foarte puțină vreme de trăit. Când i s-a apropiat sfârşitul, ea a venit să petreacă împreună ultimele lui zile. I-a dezvăluit plinătatea Ortodoxiei, iar el a primit-o din toată inima. Pentru că nu era nici un preot ortodox prin preajmă şi era puțină vreme, ea a luat aghiasmă şi, după ce a rostit Crezul şi câteva rugăciuni, l-a botezat pe tatăl ei, în acelaşi chip în care se făcea şi în timpurile străvechi, în cazuri asemănătoare. Mulțumită hotărârii ei, tatăl ei a murit creştin ortodox. A trecut ceva timp, şi Martha, fiind legată duhovniceşte de Părintele Serafim (căci fiul ei este fin al păr. Serafim), a vizitat mormântul acestuia, pentru a se ruga şi a primi încredințare că fapta ei de râvnă a fost plăcută lui Dumnezeu. Când a ajuns şi s-a rugat la mormântul lui, a scris un bilețel scurt, cerându-i Părintelui Serafim să aibă grijă de tatăl ei, care era atât de novice în cele ale credinței. A pus acest bilețel într-o crăpătură, din mica structură de lemn de deasupra mormântului. Întorcându-se fericită acasă, ne-a trimis o carte poştală:

„Vă mulțumesc! Vă mulțumesc! M-am simțit minunat! După ce am ajuns acasă, l-am visat pe tatăl meu, viu şi fericit. Mi-a spus că s-a bucurat să mă vadă, şi că a fost într-un loc unde nu s-a simțit bine, până când <<a venit sfântul şi l-a scos de acolo>>. Cu dragoste, Martha".

8. La primele Paşti departe de iubita sa mănăstire, Părintelui Serafim i-a fost dusă lipsa foarte mult. Starețul [egumenul] Gherman, primind binecuvântare de la Părintele Serafim, pe patul său de moarte, spre a împlini un vis vechi de douăzeci şi cinci ani, a mers să petreacă noaptea Învierii lui Hristos în *Monk's Lagoon* [Laguna călugărului] pe insula Spruce, în Alaska. Era încordat şi agitat, părăsindu-şi turma văduvită, într-o perioadă aşa de importantă. Frații şi surorile sale au înțeles că Sfântul Gherman era cel ce îl chema în Alaska. Cu inima plină de îndoială, el a mers la mormântul Părintelui Serafim şi l-a rugat să ocrotească şi să umple de bucurie Frăția pe vremea Paştilor, cât timp va fi plecat. Şi bineînțeles că Părintele Serafim şi-a vizitat, în mod mistic, mănăstirea, de Paşti, căci o fetiță de şapte ani, pe care părintele o botezase cu câțiva ani în urmă, l-a zărit în prima zi a Paştilor. Era la mănăstire, purtând veşminte pascale pe de-a-ntregul albe şi binecuvântând cu aghiasmă şi cu o cădelniță toate pământurile: înăuntru şi în afara bisericii, toți copacii, precum şi poarta mănăstirii. Noi credem că Părintele Serafim a avut grijă de mănăstire, în timpul absenței Părintelui Gherman.

Monahia Brigid

1. Este de notat că aceasta a fost o proslăvire săvârşită de un episcop, prin urmare socotindu-l în mod „oficial" pe Părintele Serafim în rândul sfinților.

Apărut în ***The Orthodox Word***
Vol. 19, Nr. 102 (108-109) ianuarie—februarie, martie—aprilie, 1983